CUM A FOST ÎNVINS DRAGONUL MĂRII DE RĂSĂRIT

DON SIMON

Amenințarea Red Velvet.
Așa au numit-o britanicii.

Nu mai era demult ţara pentru care se scornise Drumul Mătăsii şi nici locul unde revoluţiile sociale fuseseră gata să şteargă una dintre cele mai vechi culturi. Nu mai era ţara lui Mao, unde poporul mânca raţional şi umbla bezmetic prin tranşeele propagandei. Trecuseră anii falsei egalităţi. Zidul mai era încă în picioare, se mai vedea de pe Lună, mai era graniţă, deşi abia mai ţinea în frâu visul de expansiune al Marelui Dragon.

„Suntem patru miliarde” a vorbit el poporului prin toate canalele informaţionale atunci când se cristalizase posibilitatea să le vorbească fără să fie contestat (şi se îngrijise de asta sprijinindu-se pe un aparat opresiv mai rău decât în anii comunismului). *„În scurtă vreme nu vom mai avea ce să mâncăm. Culturile noastre intensive nu mai ajung să satisfacă cerințele.”*

I-a pregătit. A ştiut când. Poporul vâna pisicile şi câinii, cultiva în cele mai nepotrivite locuri usturoiul, ca să le ia din greaţa cărnii braconate.

Propaganda britanică spunea că Marele Dragon a descoperit o metodă de hipnoză în masă. Propaganda din interiorul graniţelor nu se dezicea: *„Cel mai mare vizionar, cel mai mare conducător, cel mai...”* Logoreea curentă.

Era anul când, la Vatican, Consorţiul încerca să uzurpe puterea Papei Gregorius al XV-lea, dar complotul fusese

demascat, iar negatorilor li se spălaseră creierele. Acolo nu se auzise încă de ameninţarea Red Velvet, degeaba urlau britanicii. Vaticanul îşi centrase ambiţiile în boaşele puterii.

* * *

În prima săptămână au ocupat Asia.

„Vă avertizăm” le-a spus preşedintele american, *„că o să intervenim în forţă. Nu putem tolera..."*

„Iar eu vă avertizez că dacă nu veţi sta cu botul pe labe o să vin peste voi şi îmi voi pune poporul să sape atâtea tranşee încât voi scufunda toată America" i-a tăiat vorba Marele Dragon, fiind sigur de invincibilitatea lui, deşi poporul-regiment nu folosea decât armament uşor şi tehnică de orientare prin satelit. Şi, ca să-şi sublinieze intervenţia, a distrus câţiva sateliţi de comunicaţie americani.

Ei au ripostat, atât erau de uluiţi de îndrăzneala migdalaţilor, dar adevărul era că nici nu mai aveau armele de pe vremea când Cortina de Fier împărţea Europa (focoasele lor rugineau de mult timp în Groapa Marianelor). Nasoală li s-a părut cucuta fricii şi vântul schimbării. Poliţia lumii îşi schimba uniformele, asta era grav.

La câteva zile, Marele Dragon a fost informat că o navetă americană le distruge sateliţii şi atunci s-a înfuriat atât de tare încât a folosit ca represalii şoc-spaţiul. Nici până în ziua de astăzi nu se ştie ce s-a întâmplat cu naveta şi cu toţi sateliţii aflaţi în acel moment în raza de acţiune a şoc-spaţiului.

„Acesta este ultimul avertisment”, a spus Marele Dragon, *„ultimul”. „Nu uitaţi că suntem patru miliarde şi poate încă o jumătate de miliard în prăpădita voastră de ţară. Asta să nu uitaţi."*

* * *

Cu ruşii a fost greu. Atunci au înregistrat chinezii cele mai mari pierderi, însă, ca răzbunare, au montat electrozi iniţializatori în Siberia şi au zgândărit plăcile tectonice. Istoricii spun că în uriaşul cataclism a pierit o jumătate de miliard de oameni şi că, tot atunci, s-a scufundat şi Moscova.

Aşa şi-au deschis drumul spre Comunitatea Europeană. Prin ea au trecut ca prin unt şi, după ce şi-au instalat garnizoane în toate oraşele mari, s-au oprit o vreme la Canalul Mânecii.

Marele Dragon a ordonat ca toate steagurile (catifea roşie) regimentelor combatante să fie înfipte de-a lungul plajelor normande, apoi şi-a pus garda de onoare, compusă din trei milioane de ofiţeri, să spurce coastele urinând în Marea Nordului. În acea zi i-a somat pe britanici să se predea, însă în oamenii insulei încă mai urla sângele lui Merlin şi al cavalerilor Mesei Rotunde şi au avut puterea să spună că mai bine morţi decât sclavi.

Marele Dragon, căruia îi plăcea tare mult hărţuirea psihologică, şi-a trimis câteva bombardiere să survoleze Liverpool şi Londra, doar aşa, să le survoleze, să fie văzute de gândacii insulari care se credeau buricul pământului, să le vadă şi regina, să-i tremure coloana monarhică.

El s-a întors la Paris să se destindă în compania celor cinci sute de concubine.

* * *

Au trecut câteva zile, relativ calme.

Marele Dragon a primit delegaţia Federaţiei Africane. Le-a zis:

„Voi să fiţi furnizorul de carne pentru garda mea de onoare şi pentru mine personal.”

„E o mare cinste PreaLuminate” au răspuns umili, dar Marele Dragon le-a tăiat vorba, neplăcându-i linguşirea.

„Dacă veţi fi fermi în aprovizionare şi nu voi avea motive să schimb termenii contractului, atunci puteţi să staţi

liniştiţi în ţigănia voastră. Nu-mi voi trimite trupele acolo."

„Aşa vom face, Doamne, negreşit. Îţi mulţumim în numele popoarelor Africii."

Aşa s-a semnat Actul de supunere faţă de Imperiul Chinez.

Tot în aceste zile li s-au extirpat organele genitale celor patru milioane de soldaţi care încălcaseră Legea 1 a Expansiunii: *„Este interzisă alterarea sângelui sacru prin încrucişare cu alte rase."*

Consilierii politici l-au sfătuit să-şi stabilească Statul Major la Vatican, dar Marele Dragon a fost ferm: *„Nu voi intra acolo decât într-un Rolls Royce ieşit din fabricile britanice"*

Pentru mulţi replica în sine motiva o iminentă debarcare, fapt pentru care, o zi mai târziu, cei mai fanatici militari s-au aruncat în Canalul Mânecii, vrând să-l traverseze înot. Gestul lor a fost supranumit mai târziu, de către analiştii politici, Marea Isterie. În timpul încercării s-au înecat două milioane şi jumătate de oameni.

Debarcarea a avut loc mai târziu, iar Marea Britanie şi Irlanda au capitulat în cinci ore.

* * *

Pe 7 aprilie a ajuns la porţile Capelei Sixtine. A fost întâmpinat de însuşi Papa, însoţit de o mulţime de episcopi.

„Mare Dragon" a vorbit Papa, *„de ce vii să tulburi liniştea acestui lăcaş al lui Dumnezeu*

„Vin să aduc spiritul strămoşilor şi credinţa mea."

„Asta e o blasfemie!"

„Ia luaţi ţărănoii ăştia de-aici!" s-a răstit către gărzile sale şi Papa, împreună cu toată suflarea Vaticanului, a luat drumul lagărelor Siciliei.

Dar, odată cu plecarea lor, s-a întâmplat ceva ciudat. Pereţii exteriori ai clădirilor, statuile, asfaltul aleilor pentru reculegere, toate au început să înmugurească.

„Să-mi spuneţi ce tehnologie e asta!”, a bubuit vocea Marelui Dragon. *„Altfel mâine am să vă omor cu mâna mea.”* Era speriat.

Răspunsul nu l-a găsit nimeni, însă nici nu a încercat cineva să intre în Capela Sixtină.

Atunci despotul a spus aşa: *„Voi intra chiar eu, voi instala în mijlocul ei un Phoenix de aur, apoi voi zidi ferestrele, voi demonta acoperişul şi voi face un uriaş heleşteu în care îmi voi ţine crapii roşii. Aşa voi face.”*

Însă zidurile aveau deja ramuri şi flori, aproape transparente, se vedea seva trecând prin ele, cânta seva...

Şi a intrat, şi a văzut picturile, şi şi-au făcut curaj şi alţi generali, ruşinaţi că el intrase primul.

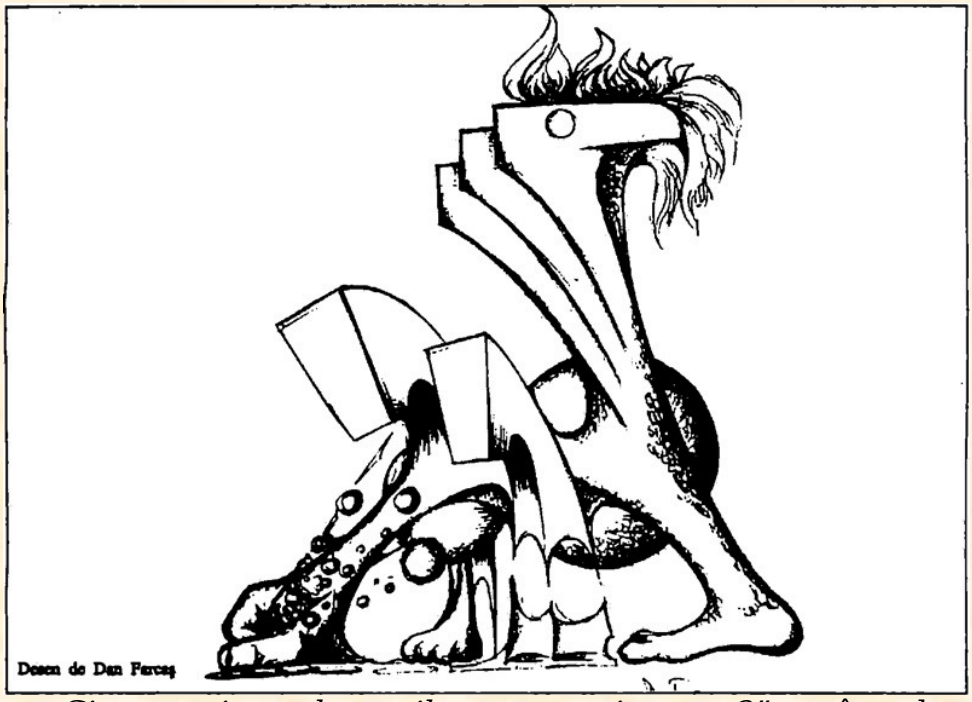

„Cine a pictat lucrurile astea minunate?”, a întrebat Marele Dragon.

„Unul, Michelangelo”, au răspuns generalii uitându-se atenţi la înfloriturile penelului, fără să ştie cum treceau minutele şi orele, pietrificaţi de suflul spiritului Michelangelo al Renaşterii.

Dar ramurile se îngroşau, ridicau zidurile.

„Aici să-mi faceţi un Phoenix de aur!"

„„Phoenixul să ţi-l faci în gălbeneala ta, nu în lăcaşul Domnului!”, s-a răstit la el Sfântul Petru dintr-o pictură murală. *„Ia-ţi armata şi mirosurile şi catifeaua roşie până ce Dumnezeu nu se va mânia prea tare ca să reverse peste voi al doilea Potop.”*

Câţiva generali au murit pe loc, iar Marele Dragon s-a albit ca varul.

„Tu...”, începu el.

„Am zis să plecaţi!" Petru era ireconciliabil.

A fugit în Rolls-ul lui alb. Nici în ziua de astăzi nu se ştie pe unde s-a rătăcit, iar poporul lui, parte în garnizoanele euro-asiatice, parte în Marea Britanie şi Irlanda, a îngropat armele şi a deschis restaurante cu mâncare tradiţională chinezească, magazine cu artefacte şi alte mărunţişuri.

După o vreme s-a uitat totul.